

[Pia Dahl]

I Fremskridtspartiet ser vi umådelig gerne, at denne udvikling fortsætter, ikke alene ud fra en sundhedsmæssig betragtning, men samtidig ud fra en betragtning om landets sørgelige økonomi, som i hvert fald medicinalindustrien i særdeles høj grad er med til at afhjælpe i form af sin eksport.

Fremskridtspartiet finder det ligeledes væsentligt at fremhæve, at medicinalindustrien trods alt i årene 1982-86 - det er de tal, jeg har - har øget antallet af beskæftigede, altså ansatte i industrien, med mere end 2.500 mennesker. Vi mener, at der virkelig er grund til at værne om dansk medicinalindustri.

Kigger vi så på priserne på medicin i Danmark af fabrik, ser vi, at de i virkeligheden slet ikke er iøjnefaldende høje sammenlignet med alle andre lande; jeg havde nær sagt tværtimod. Til gengæld er apotekernes udsalgspriser skyhøje i sammenligning med andre lande, hvilket til dels skyldes vores moms, men ikke mindst apotekernes omkostninger og deres avancer, som ligger højere end i de lande, vi normalt vil sammenligne os med. Denne avance betales således henholdsvis af det offentlige og den enkelte forbruger, altså skatteyderen.

Sådan som systemet er indrettet, har det enkelte apotek - desværre, vil jeg sige - intet som helst incitament til at effektivisere driften. Når man ydermere betænker, hvilke foreningskontingenter apotekerne betaler til Apotekerforeningen, giver det yderligere et indtryk af en meget uigennemsigtig form for økonomisk praksis, en form for et lukket lille samfund, som efter Fremskridtspartiets mening har en snert af udnyttelse af de offentlige ressourcer.

Apotekerforeningen ejer så samtidig DAK, hvis produkter sælges på apotekerne, som ikke alene har monopol på salget af medicin i Danmark, men som oven i købet inden for deres egne rækker, altså i Apotekerforeningen, uddanner deres apoteksassistenter. Det er efter vores mening en rigtig uheldig sammenblanding; ydermere er DAK jo så landets største producent af de såkaldte generiske lægemidler, altså kopipræparaterne.

Når det er sagt, vil jeg gerne fremhæve, at vi i Fremskridtspartiet helt bestemt mener, at vi har et meget velfungerende apoteksvæsen, som fungerer på et meget højt niveau. Det er betryggende for borgeren ikke at skulle løbe risikoen for at få udleveret forkert medicin. Men vi me-

ner samtidig, at dette høje serviceniveau, eller et højt serviceniveau umiddelbart betragtet, sagtens vil kunne opretholdes også for færre midler.

Set fra forbrugerens synspunkt - og det er forbrugerens synspunkt, vi ser denne problemstilling ud fra - må målet naturligvis være at have så lave medicinpriser som overhovedet muligt, og det allervigtigste i denne sag er for Fremskridtspartiet, at ingen borger på grund af lommesmarter forhindres i at blive behandlet og eventuelt helbredt for sin sygdom.

Ud fra en samfundsmæssig betragtning skal vi således passe gevaldigt på, at vi ikke giver med den ene hånd og tager med den anden, således at regnestykket kommer til at gå lige op og op - eller gyngerne og karrusellen. Styninger og reguleringer har som regel ikke den tilsigtede virkning, og specielt på dette område er der behov for langsigtet planlægning og bestemt ikke for her og nu-hovsaløsninger.

Man kan diskutere, om Sygesikringens opdeling af tilskudsberettiget medicin er hensigtsmæssig, som sundhedsministeren også selv har været inde på, og man kan i den forbindelse meget vel også diskutere, om man ikke skulle overveje at få langt flere præparater gjort ikke-receptpligtige. I England og Vesttyskland f.eks., som jo ikke er ulande, er man jo ikke misbrugere af den medicin, man kan købe i håndkøb.

Der har også været røster fremme om, at man kunne fjerne momsen på receptpligtig medicin for på den måde at skabe et lavere prisniveau for apotekernes udsalgspris. Det vil koste statskassen ca. 100 mio. kr., når man gør op plus-minus, og det lyder jo forjættende, men det er ikke Fremskridtspartiets holdning, at man skal kunne gøre dette i og med, at man laver et alt for differentieret system på denne måde, og det vil da også belaste både apotekernes og det offentliges administrationsapparat.

Lad mig vende tilbage til udgangspunktet og starten af mit indlæg. Det er et defineret mål i Finansministeriets Budgetredegørelse af maj 1987, at det er tvingende nødvendigt at satse langt kraftigere på forskning og udvikling i industrien. Jeg er derfor glad for industriministerens hurtige imødegåelse af hr. Torben Lunds misopfattelse af de skyhøje priser af fabrik. Som jeg før har sagt, er de ikke så skyhøje.